

REVISTA POLITICĂ

Abonamentele:

în Austro-Ungaria pe an pentru cărțurari 8 cor., pentru țărani 5 cor., în România și străinătate pe an 10 cor. Abonamentele se plătesc înainte la administrație și se pot face p 6 sau numai pe 3 luni. Un număr 15 bani.

Inseratele:

se trimit numai la administrația foii și costă: un rând petiț, sau spațiul său, prima dată 12 bani, a doua oară 18 bani, a treia oară 24 bani. — Scrisori nefrancate nu se primesc. — Manuscrisele nu se înapoiază.

Apare în fiecare Duminică.

Redacția și Administrația: strada Tâmplarilor N-rul 16.

Cum nu vii tu, Țepeș Doamne, ca punând mâna pe ei
Să-i împarți în două cete, în **nebuni** și în **mișei**.
Și în două temniși large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la **pușcărie** și la casa de **nebuni**.

Eminescu.

Afaceri bisericești.

II.

Starea de astăzi, cum e la administrarea fondului nostru religionar, e în adevăr insuportabilă. Are drept d. A. cav. de Onciul, că numai străinii, în prima linie Jidanii se înfruptă de averile bisericii noastre. Însă sunt mijloace de tot legale, căci este doară oareșicare orânduială, după care au să se arândeze moșiile fondului, și nu ca acum „din mână liberă“. Aceste legi însă ar trebui respectate și, vezi, dragă Doamne, avem și deputați „neatarnați“, cari vorbesc în numele unui popor și în fața lumii!!! Aceștia ar putea să facă rânduială în astă privință, însă ei au alte grije. Așa, d. A. cav. de Onciul de astăzi triumfează și se bucură, că Bucovina se românizează. Aceasta o vestește d-sa în gura mare, încât și dușmanii noștri de moarte au auzit-o și fac și întrebuintare de acest neadevăr hâdos și nouă atât de stricăcios. Vedem chiar acum rezultatul acestei aserțiuni descreerate. În comune, unde cu mari greutate ne-am revindicat o parte din populația noastră cotropită de potopul slavismului galițian, acum aleargă comisari cu limba scoasă, ca să mântuiască Rusneicii românizați după spusa d-lui A. c de Onciul. Acum înțeleg un lucru!

Acum știu dece Bucovina, care a fost odată lipită de Galiția, a trebuit iarăși să fie separată de ea! A fost primejdia românizării! Dacă nuar fi fost Bucovina de cu vreme organizată ca țară de sine stătătoare atunci, vai de sărmana Galiție. De sigur că ar fi fost românizată, dacă nu până la Cracovia, apoi, cel puțin până la Leov!!! Nu-i așa, d-le A. cav. de Onciul?

Ar avea gust d. A. cav. de Onciul poate să afirme, că și biserica a fost odată rusneacă și acuma s'a românizat. Însă aceasta nu mai merge. Ar râde cu hohot toată lumea. Trăiesc încă prea mulți de pe timpul fericitului întru amintire Silvestru, care își dau bine sama ce-a fost biserica în timpul acela și unde a ajuns apoi sub domnia scurtă, însă funestă a nefericitului întru amintire Metropolit Arkadius Czuperkowicz. Da, e drept că fericitul Metropolit Silvestru a cerut congresul, dar el a voit un congres românesc într'o biserică românească, iar nu ca d. A. cav. de Onciul acum o ciudățenie stricăcioasă atât prestigiului bisericii, cât și caracterului ei românesc. Și cu toate că marele Silvestru a cerut congresul, totuși rămânem la aserțiunea noastră, că congresul în principiu este absolut necanonic. Metropolitul Silvestru s'a gândit la congres din motive curat naționale și nici când în urma canoanelor. Dacă d. cav. de Onciul se provoacă la congresul bisericesc al Sârbilor și la cel al Românilor din Ardeal, spre a dovedi canonicitatea congresului ca atare, atunci foarte rău face, căci acele congrese nu au nici cătu-

negru sub unghie vre o bază în canoane. D. cav. de Onciul să binevoiască a scoate la iveală măcar un canon, care ar putea măcar într-o câțva servi ca substrat legal pentru un congres. Poate să răsfoiască toate colecțiunile canoanelor, cum e Pedalionul, Beveregius, Pitra, Rhalli și Potli etc. etc. etc. și zădarnică îi va fi munca. Ba, instituțiunea congresului stă chiar împotriva canoanelor, d-le cav. de Onciul! Canonul 13 din Laodicea oprește amestecul laicilor la alegerea episcopilor. Și Zonaras tâlcuiește acest canon așa, că poporului îi este oprită nu numai alegerea episcopilor, ci și cea a preoților (la Rhalli și Potli, Synt. Ath. III, 183). Deci, vezi, d-le cav. de Onciul, că tocmai activitatea principală a congresului, alegerea clericului, devine imposibilă, dacă se urmează strict cerințele canoanelor. Dar canoanele trebuie cunoscute și nu ajunge numai să te provoci la Sârbi și la Români din Ardeal și apoi să împrști îndată pe contrar că nu ar cunoaște canoanele, cum ai obiceiul de a împrășca.

Al doilea postulat la adresa congresului d-lui A. cav. de Onciul ar fi administrarea averii bisericești. După canonul 38 al Sântilor Apostoli (conf. și canoanele 40 și 41 ale ss. Ap. și 24 și 25 din Antiochia) are numai singur episcopul competența să administreze averile bisericești după propria sa voință și este numai singur lui Dumnezeu responsabil pentru aceasta administrare. Deci și aceste canoane sunt o piedecă mare pentru mult doritul congres d-lui A. cav. d. Onciul. Domnia-Sa poate are de gând să se provoace la instituția epitropilor dela singuritele parohii. Da, e drept, acolo vorbește puțin și elementul laic cu vot consultativ la administrarea averii bisericești. Însă relativ la care avere? Numai la averea incursă din popor, așa că epitropii exercitează un fel de patronat în numele comunei, care a contribuit cu averea ei la susținerea bisericii. Să considerăm după analogie și congresul: Aici ar trebui să vorbească mai întâiu patronii fondului religionar. Aceștia sunt Voevozii români, cari au dăruit această avere bisericii. Ei însă numai trăiesc, precum și nici urmași ai lor, și în dreptul lor de patroni a intrat casa împărătească, al cărei cap este *supremus ecclesiae tutor et canonis custos* (conf. decretul Curții din 1

Octomvrie 1782 și legea din 7 Maiu 1874 VII. §§ 38—59). Întăiu membru laic al congresului așa dară ar trebui să fie împăratul sau locțiitorul său. Apoi ar trebui să urmeze o delegațiune, formată de ceilalți patroni ai bisericii bucovinene. Ceilalți, se înțelege, că ar putea să vorbească numai cu privire la averile, cari le-au dat ei spre folosul bisericii, nici când însă și relativ la averile fondului, pentru-că nu au contribuit cu nimic la ele. Deci dară și în cazul acesta Direcția bunurilor va fi cel mai mare membru laic în congres. Alte elemente laice nu pot fi admise în congres, pentru-că nu există nici o bază legală pentru aceasta, și aceasta ar fi numai o usurpare a drepturilor bisericii. Ce privește, în sfârșit, elementul cleric în congres, acesta asemenea nu are ce să caute acolo, deoarece clericul trebuie să asculte orbiș de episcop și nici când nu poate să manifesteze o voință deosebită sau contrară voinței episcopului, ceea ce s'ar întâmpla, dacă un cleric ar avea vot decisiv în congres.

După cum zice d. cav. de Onciul, în preliminarele și socotelile fondului religionar, cari „fac un teanc de o majă, referentul consistoriului nu trage nici cu coada ochiului, pentru-că nu pricepe treaba“ (numai d. A. cav. de Onciul le pricepe toate N. R.), „iar dacă ar pricepe-o, munca ar fi zădarnică, deoarece Direcției bunurilor nici nu-i pasă de părerile consistoriului“. Întăiu, am voi să ne lămurească d. cav. de Onciul, de unde știe d-sa așa de bine, că referentul nu trage nici cu coada ochiului în socoteli? Apoi, d-sa se vede, că nici nu știe, că de mai multe ori s'au încercat atențate la averea fondului, cari s'au zădărnicit numai prin rezistența consistoriului (vezi istoria cu domeniul Rădăuților, cu banca țării, etc. etc.) Așa dară consistoriul ar fi neputincios. Bine! Dar congresul? Acolo ar fi și mai rău, căci pe lângă toate că pe bază canonică și legală e imposibil să se constituie un congres, membrii congresului și mai puțin ar putea să întreprindă ceva relativ la administrarea fondului religionar. E foarte optimist d. cav. d. Onciul, dacă atribue membrilor congresului așa o putere! Cred că Direcției bunurilor și mai puțin i-ar păsa de congres, decât de consistoriu, iar deputați, cari pretind că ar fi neatârnați, — avem doară — ei să strige în parlament și în dieta țării și, așa, să taie puterea Direcției

bunurilor. Atunci iarăși vedem că nu ne trebuie congres.

Dar acum vine buba! Deputații aceia au strigat, aceasta o dovedește „mersul trebilor la lemne!“ (D-le cav. de Onciul, zi-i pe nume: „Gheșefturile de lemne“. N. R.) Ce păcat însă că au venit „gazetarii noștri cu răutatea și zavistia lor“ și au stricat „trebile la lemn!“ — Ahaaaa! Amu pricepem, la ce trebuie congres!!! Ca să înceapă iarăși „trebile la lemn“!!! Așa dară până acuma era vorba tot de: „Holz und Politik“ iar de acum înainte va trebui să se vorbească despre: „Holz und Kongress!!!“ Așa dară pentruca să înceapă iarăși „mersul trebilor la lemn“, este de lipsă, ca să facem un congres și să aducem o ciurdă nouă de Rusneci, cari să facă și mai mare harabură în biserică, decum este acuma, decând și-au vârat raturile prin consistoriu. Așa crede, pare-mi-se, d. cav. de Onciul, că poate cu ajutorul acestui congres și din mila marelui cneaz Koko Wassilko, „noul“ său prieten, iarăși se vor putea începe „trebile la lemn“.

Da, e drept! Și „înțeleptul dela Revistă“ vede nevoia despărțirii noastre de Rusneci. Numai d. cav. de Onciul nu o vede, și de aceea încurcala cea nouă cu congresul. Relativ la formarea unei dieceze nouă pentru Rusneci, observă d. cav. de Onciul următoarele: „A dăruii Rușilor o parte din averea bisericească hărăzită de strămoșii noștri români, nu o va ierta nici un Român bun. Noi din milă putem lăsa Rușilor o parte din folosul averii bisericești etc. etc. etc.“ — Bravo! Asta-i culmea! Parecă Rusnecii îl întreabă pe d. cav. de Onciul, ori are d-sa milă cu ei? Ți-ai găsit! Ei vin și-și iau ce voiesc și basta! Dacă ar veni la adecă, atunci poate îl va întreba prietenul său Koko Wassilko pe d. cav. de Onciul ori de voiește să-i dăruiască o parte din fond? Vorbă să fie! El și fără consimțământul prietenului său își va lua cât va voi, numai dacă va putea.

Proiectul nostru, ca Rusnecii să iasă din legătura archidiecezană și să-și formeze o dieceză nouă vrea d. cav. de Onciul să-l răstoarne cu o gogoriță: „Îndată averile fondului vor fi despărțite în două și fiecare congres va gospodări în deosebi cu partea sa.“ D. cav. de Onciul se vede, că își închipue astfel treaba:

Guvernul imediat după despărțirea Rusnecilor de noi, va tăia iute cu briceagul fondul în două și fiecare parte o va pune pe tipsisie, apoi va veni la cele două congrese — căci dieceze fără congrese se par că nu pot exista în sfera cugetării d-lui cav. de Onciul — și le va face câte un present cu o jumătate de fond, se vede că la adresa celui mai vrednic deputat, așa, bună oară la noi va primi presentul d. cav. de Onciul, auzind totodată și cuvintele mângâitoare: „Poftim și caută ca să înceapă iarăși mersul trebilor la lemn!“, iar la Rusneci prietenul fruntașului nostru politic, marele cneaz Koko Wassilko, care apoi va avea să înceapă alte „gheșefturi“. Cuminte guvern ar fi acela, care ar crede d-lui cav. de Onciul, că guvernul va împărți cândva fondul și-și va da drepturile din mână. Cătu-i lumea! Guvernul și mai departe va administra unitar întreaga avere, dând „din folosul averii noastre“ atât Românilor cât și Rusnecilor cele trebuincioase pentru suținerea ambelor dieceze, fără să se sfătuiască înainte cu d. cav. de Onciul și fără ca să-l întrebe ori de-i este milă de Rusneci.

D. cav. de Onciul mai bine să ne lămurească cu privire la unele întrebări, despre cari și acum a tace ca peștele în borș, anume:

1) Care sunt modalitățile alegerii Arhiepiscopului în faimosul d-sale congres? Mai cu samă am voi să știm, cum va putea congresul d-sale să împiedece, ca un Rusneac să devie metropolit.

2) Ce are de gând să înceapă cu parochiile mixte?

La aceste întrebări d. cav. de Onciul nu a răspuns în rândul trecut. Le punem deci a doua oară. Răspundă-le pe acestea mai bine, decât să se joace de-a canoanele cu noi, împletind la frase goale.

„Înțeleptul de la Revista“.

Societatea „Silva“

È un obicei crătinso să nu vorbim de cei morți decât de bine. Intre cei morți de curând se poate socoti cu drept cuvânt și societatea țărănească (? N. R.) „Silva“, care a cumpărat de la fondul religios pădurile din ținutul Dornei și al Humorului.

Societatea „Silva“ era fratele mezin al celor două firme românești „Pașcovici, Ballan & Cie.“ și „Ballan

Crijevici & Cie." Din nimic s'a făcut și cu nimic s'a ales. Ba, să nu fie cu supărare tot s'a ales cine va cu ceva și vom vedea îndată cine s'a ales și cu ce s'a ales?

De trei zeci și șese de ani pădurile fondului religios din ținutul Dornei le-a cumpărat cu un preț destul de bun o asociație de acționari germani, numită și Goetz. Firma aceasta a fost creștină și prin trei zeci și șese de ani nu a luat ca muncitori străini și slujbași Jidani. Un sigur Jidan s'a furisat ca întreprinzător de mâna a doua. Țăranii dornei, atât pălmași cât și cărăușii au fost primiți la lucru și au fost în tot deauna plătiți bine și cinstiți pentru munca lor. Întreprinzătorii și manipulanții români au fost căutați și preferați. Rar s'a întâmplat ca vre un slujbaș de al firmei Goetz să fi nedreptățit pe un muncitor român. Întreprinzătorii și manipulanții români ce-și făceau lucrul lor în rânduală erau răsplătiți îndeosebi pentru munca lor.

Îndată ce a cumpărat tovărășia țărănească „Pașcovici și Floreștian“ pădurile de la fondul religios din Pojorâta și Vama, s'au înțeles și fruntașii români din ținutul Dornei să-și facă și ei o tovărășie și să dea și ei ofertă la licitația lemnului din ținutul Dorna. Ei plănuise să formeze o tovărășie de 200 de gospodari fruntași, să taie tot lemnul destinat de administrația silvică pentru exploatat, să-l aducă la șchele și să-l vândă la orice negustori de lemne cu prețuri bune. S'au dus vre o câțiva gospodari din Dorna la d. Florea Lupu, directorul Centralei însoțirilor economice române, și i-au împărțit planul lor. D. Florea Lupu a cerut un timp de răs gândire asupra acestei afaceri. Țăranii au tot așteptat vreme cam îndelungată. Iată, că într'o zi vine d. George Tofan și pune la cale înființarea societății „Silva“. D. George Tofan, la poronca d lui Florea Lupu, le spune țăranilor fruntași Stefan Forfotă și George Boncheș să-l roage numai de cât pe contele Bellegarde ca să stărue la ministrul de agricultură. Țăranii, cu toate că nu prea aveau încredere în cinstea și făgăduelile lui Florea Lupu, au făcut tot ce li s'a spus. Societatea „Silva“ s'a constituit de formă, pe hârtie și numai de fața lumii și a autorităților, pe când de fapt, a toate făcător era Florea Lupu. D. George Tofan a îndeplinit poronca lui Florea Lupu și țăranii încrezători și-au pus cinstea și obrazul în joc.

Florea Lupu chemă la Cernăuț pe cei mai de samă și mai vrednici oameni ca să-i trimită la Viena și să se roage la ministrul de agricultură pentru ca să dea cumpărătura lemnului numai societății „Silva“. Din banii Centralei s'a dat fiecărui Dornean câte 200 de coroane pentru drum. De toți au fost numai cinci. Prin urmare li s'a dat o mie de coroane din casa Centralei însoțirilor economice. Cât au luat alții numai bunul Dumnezeu mai știe. În Viena merg împreună cu deputații Bellegarde și A. Onciul la ministrul de agricultură. Contele Bellegarde a stărunit din răputeri să li se dea cumpărătura numai țăranilor și a înfierat poate prea aspru toate neajunsurile și nedreptățile firmelor străine. Țăranii și contele Bellegarde, care le-a spus verde că numai pentru ei se întrepune, iar nu pentru Jidani și alți străini, s'au încrezut în vorbele

lui Florea Lupu și nădăjduiau că vor avea un folos din toată munca și strădania lor.

Societatea Goetz încă dase ofertă la licitație. Văzând că societatea „Silva“ are o ofertă mai mare, i-a înbiat pe acționarii țărani de la „Silva“ că le dă: 1. jumătate de milion despăgubire; 2. tot lucrul il va da numai țăranilor români din ținutul Dornei; 3. tot lemnul decăzătură îl va vinde cu un preț potrivit tot țăranilor; 4. îi va lua pe țărani ca acționari; 5. va observa cu cea mai mare strictețe legea privitoare la accidente și nenorociri și 6. le va da muncitorilor o plată după nevoia și scumpetea traiului. Toate lucruri foarte bune și s'ar fi putut face lesne. Florea Lupu însă, văzând că nu curge nimic în buzuariul său și nu se alege cu nimic, a zis că „nu se poate face așa ceva, că s'ar supăra ministrul de agricultură și pe veci țăranii nu vor mai putea pune mâna pe astfel de întreprinderi mănoase“. Țăranii l-au ascultat și de data aceasta, fiind că li s'a făgăduit că, fiind ei acționari, în scurtă vreme se vor face putrezi de bogăți.

Vrea trecută s'au sfătuit țăranii români din toate satele Dornei și au hotărât să iaie ei tot lucrul lemnului în pădure și pe șchele la ferestea. S'au anunțat 72 de țărani cari au fost întreprinzători și manipulanți la firma Goetz. În repețite rânduri și-au spus țăranii dorința lor d-lui Florea Lupu și, acesta în șiretenia și viclenia lui, i-a amânat meren și le-a îndrugat verzi și uscate până astă toamnă, când s'a dat toată manipulația lemnului pe zece ani. Și cine credeți că a căpătat manipulația? Vre o câțiva țărani și creștini și o droaie de Jidani, care nu aveau nici o prindere și dintre cari mulți au fost cămătari, înșelători și jupitori ai bieților țărani. Ne e greață să înșirăm numele tuturor Jidanilor ce sunt întreprinzători, manipulanți și slujbași la fericita întru adormire societate „Silva“. E drept, că țăranii noștri nu au avut de unde să „ungă“ pe cei mai mari de la conducere ca să li se dea lor lucrul.

Cum au luat Jidanii manipulația și celalalt lucru, au scăzut foarte tare prețul muncitorilor și cărăușilor. Un muncitor, ce avea înainte vreme 3 cor. pe zi și, când traiul nu era așa de scump și greu ca acum, azi capătă la firma românească (? N. R.) 2 cor. pe zi și se cere lucru aproape îndoit. Mai rău sunt plătiți cărăușii, ale căror vite nici nu s'asigurate împotriva accidentelor. Neputând țăranii noștri lucra cu prețurile date de societatea „Silva“, cei mai mulți și-au căutat de lucru în România, ba chiar și în Bosnia, iar în locul lor au început a veni torbări din Galiția cari-s deprinși să lucreze cu 1.50 cor. pe zi și să ducă un traiu mai rău ca dobitoacele. Mulți din torbării galițieni nu se mai întore în nenorocita lor țară și se opoșesc la noi. În Dorna, nu de mult, și-au clădit și-o biserică unită. (Apoi să nu zici că ne românizăm, d-le cav. de Onciul? N. R.) Țăranii noștri trebuie să-și părăsească vetrele lor și să-și caute în țări străine o plată mai bună pentru munca brațelor lor. Și câte nenorociri nu se întâmplă din pricina aceasta? De cele mai multe ori bărbatul își lasă femeia acasă cu 5—8 copii mici și nu are în casă poate nici un căuș de făină sau un strop de lapte. După 2 sau 3 luni de muncă abia vine bărbatul

cu vre 20 sau 30 de coroane acasă. De unde să plătească bir, să-și îmbrace și să-și hrănească copiii, când el își agonisește abia atâta, cât ar putea să-și cumpere o merță de păpușoi.

Prin societatea „Silva“, care a fost numai un mijloc de îmbogățire pentru Jidani și pentru tovarășul lor Florea Lupu, țărani români din ținutul Dornei îndură cele mai grele nevoi. Au o plată prea mică și trebuie să facă o muncă cu mult mai grea decât le îngăduie puterile și cum sunt plătiți. Societatea „Silva“, la poronca dușmanului aprig al țărănimii Florea Lupu, i-a silit pe muncitori la alegerea de astă toamnă să glăsuiească pentru un anume candidat. Care muncitor român a crăcnit numai ceva, a fost dat afară din lucru.

Țăranii dorneni au suferit în timpul alegerii din toamna trecută asupriri și siluiri nemernice mai rău decât atunci, când făcea stăpânirea alegerile cu puterea baionetei jandarmilor. Iată ce este o firmă românească de supt conducerea lui Florea Lupu: 1. O unealtă desiluire a voinței muncitorilor la alegere; 2. un mijloc de sărăcire a țărănimii și 3. o răsadniță bună și mănoasă pentru Jidani și Rusneci galițieni. Cât de departe a ajuns siluirea și asuprirea muncitorilor și întreprinzătorilor se poate vedea și din faptul, că candidatul George Bonchies i-a făgăduit „Silva“ 6000 (șese mii) de coroane și o slujbă cu o leafă de 140 de coroane pe lună numai să-și retragă candidatura sa. Nu degeaba a fost firmă românească, scoasă de țărani și de deputații aleși de țărâni și sprijinită de bănci țărănești. Țăranul și-a dat toată puterea din mână sa ca să fie ucis hoștește tocmai de cei cărora le-a încredințat toată puterea.

În timpul din urmă s'a ureat foarte bine prețul lemnului și Florea Lupu ca să pue mâna pe un baș și foarte gras vinde societatea „Silva“ la o companie curat jidovească, fără să-i întrebe și pe acționari, ori de se învoiesc și ei la acest lucru. Nici nu le-a dat de știre și nici nu i-a împărtășit și pe acționari din baș și cel gras. Zilele trecute a fost Florea Lupu și-a predat „afacerea“ tovarășiei celei nouă, Anhauch, Levy & Cie. Cu acest prilej țărani i-au dat o lecție bună. Ce folos că țărani au rămas cu lecția dată și Florea Lupu cu buzunarele pline de „arginții lui Iuda“. Ce e mai strașnic, că Florea Lupu nu i-a asigurat pe cei vreo câțiva slujbași și muncitori români. Ne-a venit știrea că mai mulți muncitori și slujbași români, ce au intrat cu mare greu, au fost dați afară din lucru. Ce deosebire mare între condițiile ce le da firma creștinească Goetz și firma curat jidovească Anhauch, Levy et Cie. Firma Goetz asigura un folos țăranilor, pe când Anhauch îi asigură venituri nemeritate lui Florea Lupu.

Vedeți, țăranilor, cum lucrează Florea Lupu pentru voi? Vă sărăcește și vă duce la sapă de lemn. Nu vă lăsați înșelați de acest dușman vicelam al vostru. Cereți îndepărtarea lui de la Centrala băncilor țărănești pe care le duce de răpă și vă mână în prăpastie. Penți-va de el și să-i bateți urma cu maiul când va veni la voi să-l mai alegeți deputat. Să-l întrebați pe a cui spate și prin

ce mijloace și-a făcut o avere de milioane și le-a băgat în băncile din țara englezească? În trei ani nu poate un om să-și facă o avere așa de strașnică numai prin muncă cinstită. După cât știm la lotărie nu a câștigat. Doară de a câștigat la lotăria pungii țărănești?

Pe țărani dorneni i-a pus în robie economică pe zeci ani. Ne vom răfui și mai departe.

Un fost acționar al „Silvei“.

Afacerile tribunalului din Suceava.

II.

Mărturisim că nu este o plăcere tocmai să te citești într-o gazetă ce și-a făcut un program de a controla toată viața publică românească din țară și a scoate la iveală toate relele, ce mănâncă sufletul poporului nostru; și întru adevăr am stat multă vreme la îndoială, când era vorba să credem sau să nu credem ce se povestea mereu despre d. prezident Mandiceschi, adică că protejează în mod de tot stricăcios poporul nostru elementele nu tocmai priincioase intereselor noastre.

Însă cine nu a crezut până astăzi, se poate informa despre roadele activității d-lui Mandicevschi din numirile funcționarilor superiori de la tribunalul nostru de nefericită existență: Handl, vestitul și renumitul pângăritor a tot ce este românesc; Rappaport, cunoscutul reprezentant al intereselor jidovești de la tribunalul din Cernăuț și, pentru ca treimea să fie completă, Horten, iscusitul cunoscător și apărător al moravurilor și al usanselor cămătarilor din ținutul Câmpulungului, tustrei au devenit consilieri superiori pe lângă tribunalul din Suceava, iar Handl din prietenie personală cu ministrul Hochenburger-prietenie ce datează încă din timpurile când Handl a fost judecător în Stiriachiar viceprezident și cum se svonește presumpțivul următor al d-lui Mandiceschi în scaunul de prezident. Se poate, ca d. Mandiceschi să nu fi avut știre de pregătirea acestor numiri? Se poate, ca d. Mandiceschi să nu fi avut în mână actele personale înainte de ce au fost trimise la instanțele superioare? Se poate ca d. Mandiceschi să nu cunoască referințele sociale și economice din teritoriul tribunalului din Suceava și să nu știe cât de greu zace asupra țăranilor noștri jugul cămătarilor din neamul lui Israil? Nu se poate! Însă ce-i pasă d-lui Mandiceschi despre toate acestea, el este omul stăpânirii și ca atare nici nu cuatează să-și rădice glasul în contra abuzurilor ce s'au făcut și se vor mai face în contra țăranilor noștri. Aceasta doară este caracteristica oamenilor stăpânirii, că ei tac la toate, ce vin de sus, de unde vine și nenorocirea noastră. Sau are poate d. prezident garanții bune, că în mulțindu-se numărul consilierilor jidovești de la tribunalul din Suceava, soartea țăranilor români încâlciți în procese cămătărești se va ușura? Sau că activitatea și munca cinstită a consilierilor români

va fi considerată și prețuită? Nu putem crede aceasta, căci după cum știm noi, de când cu d. Mandiceschi nici măcar calificația persoanelor judecătorești, cel mai însemnat act de competența tribunalului, nu se mai face în mod corespunzător; și anume iată de ce și cum.

Calificația judecătorilor se face în consiliu; acest consiliu se compune din consilierii senatului personal și din prezidenții senatelor de apel, iar în capul acestui consiliu șede însuși prezidentul tribunalului. Calificația ultimă însă, cea din Iunie a anului expirat s'a făcut însă astfel, că în locul unei persoane chemate — a d-lui Pridie — s'a furișat în acest consiliu (numai din întâmplare oare?) d. Horten, care pe atunci nu avea nici un mandat, ca să voteze în consiliul de calificare. Se naște deci fără voie întrebarea la adresa d-lui Mandiceschi: a fost calificația aceasta legală? Nici o dată, dar numai așa se poate pricepe, că d. Horten a putut să se încuibe în resortul însuși al prezidentului de tribunal și să devie peste capurile altor doisprezece consilieri mai bătrâni consilier superior pe lângă tribunal și intim pe lângă d. Mandiceschi.

Presupunem, ca să sfârșim pentru astăzi, că d. prezident a cetit deja actele proceselor recomandate din partea noastră în numărul trecut, ca să putem deschide discuția asupra lor în numărul viitor. Căci vrem să dovedim apriat toate ce le spunem și le susținem în public.

Dr. Teofil Lupu.

„Domnul graf“ *)

(Rectificări, lămuriri și mărturisiri.)

D. profesor universitar A. C. Căza de la Iași, unul din cei mai luminați muncitori, și cinstiți luptători naționaliști ce-i avem, întrebând fiind de un Bucovinean, după ce contele Bellegarde renunțase la mandatul său, ce crede despre noua situație politică a Românilor bucovineeni, a răspuns: „Căutați și-l realegeți, mulțămindu-i astfel creștinește și românește pentru serviciile mari și însemnate, ce vi l-a adus.

Și nu e „fire de rob“, nici nu știe „a se târa în brânci“ acest bărbat, care ne-a dat un sfat așa de de cuminte și bun.

Contele s'a dus! Era așa de îngrețoșat, nu de popor, pe care îl iubia foarte mult, ci de acei bărbați politici, „ai noștri“, încât nu l-au putut reținea în țară, nici rugile fierbinți ale întregii țărănime din cercul său electoral, nici hotărârile spontane ale adunărilor populare naționale din districtele Câmpulung, Dorna, Homor, Solea, Suceava și Sirete, cari i-au votat deplină încredere și l-au rugat să-și schimbe hotărârea de a ne părăsi.

Deci nu a rămas contele, cum îi place d-lui Onciul a spune, „singur singurel ca cucu“! Poporul a ținut și ține încă la el. Din copii în copii va trăi amintirea lui binecuvântată în popor, căci a fost un bărbat providențial pentru noi, trimis parecă anume de soartă să ne arete calea cea adevărată. Cine se apropie de el cu gândul să-l ponegrească, singur se va întuneca!

Clevetirea acestui mare prieten, și rar binefăcător al neamului nostru, este o pată, o rușine pentru un ne-

am. De aceea țin de o datorie de onoare să rectific informațiile greșite și minciunile tendențioase despre munca contelui, căci datori suntem, dacă voim să trecem de un popor cult, să-i aducem binefăcătorului nostru mulțămire și cinste, dară nu clevetire josnică, care ne degradează în fața lumii.

Domnul „graf“ a ajutat d-lui Aurel Onciul, după ce fusese trântit la alegerea din Câmpulung, foarte mult ca să fie ales în Homor, unde avea un contracandidat foarte primejdios. Contele hulit s'a întrepus la stăpânire și mai cu samă la administrația fondului, ca să înceteze orice agitație împotriva d-lui A. Onciul și să nu se dea sprijin contracandidatului d-sale. Dacă nu intervenia contele cu sprijinul său și al alegătorilor câmpulungeni, cari s'au răsfirat în satele districtului Homor-Solea agitând pentru d. Onciul, d sa ar fi astăzi un om mort în politică! De aceasta părere sunt și foștii agitatori ai d-lui Onciul. Și care este acum mulțămirea? Hula!!!

„Graful“, „arhanghelul cu aripi de gânsă“ cum îl batjocurește azi recunoscătorul său A. Onciul, a fost apoi acela, care a dat la timpul său cel mai puternic sprijin la sancționarea legilor lucrate de d. Onciul, în deosebi a legii comunale și a celeia pentru îmbunătățirea stării materiale a învățătorilor. Lucru recunoscut și de d. Onciul înainte de ce a fost pusă la cale îngrețoșarea și combaterea contelui Bellegarde! Și martorii din fericire nu au murit încă!!!

Pe baza scrisorilor, primite în timpul acela de la contele, se poate urmări pas de pas activitatea neobosită și rodnică a contelui pentru neamul nostru.

Scurt după alegerea sa, în zilele de o căldură insuportabilă a lunilor Iulie și August, contele nu a fugit din Viena pe la băi, ca ceilalți colegi ai săi, ci a început a părănda ministerele, stăruint mereu pentru aprobarea reformelor votate de dietă și înglodate, pe la cei șefi de secție și miniștri. Chiar și în afacerea propinațiilor, pe atunci încă nefinalizată, s'a întrepus d-sa, aducând și aici mare serviciu cauzei poporului cu glasul său valoros, ce-l avea ca prezident al „clubului politic bucovinean“.

Dar și la rezolvirea favorabilă a chestiunii învățătorescilor din Bucovina a dat contele tot sprijinul său, fără de care acest proiect de lege al d-lui A. Onciul ar fi mucegăit pe veci la minister. Căci, ca să-l combată pe d. A. Onciul, documentându-le alegătorilor săi, că nu are nici o trecere la guvernul central, deputații protivnici nu numai că nu dădeau nici un sprijin acestei chestiuni, ba căutau chiar a o împiedica!

Anzind despre aceasta, am întrebat pe contele ori de nu s'ar întrepune în Viena pentru această afacere. Mi-a promis, dar lipsia numai, după cât am înțeles, să se adreseze cineva oficios d-sale în această afacere pentru ca să aibă o bază mai puternică de acțiune. Acest pas l-a și făcut — cred la inițiativa mea — d. M. Chisanovici, rugând sprijinul contelui într'o adunare de protest contra vecinicei trăgănări și amânări a sancțiunii acestui proiect de lege.

Cu telegrama, adresată de adunare, în mână, contele a silit pe colegii săi din parlament cu cuvintele: „Farbe bekennen“! (adecă: dați cărțile pe față) să nu mai facă rezistență lovind în Onciul și nemerind în nevinovații învățători. După unele modificări făcute în urmă acestui proiect, acesta a și fost în scurtă vreme sancționat.

Sancționarea legii pentru îmbunătățirea stării materiale a învățătorilor este deci, în deosebi meritul contelui Bellegarde, hulit azi de A. Onciul și comp. Este un lucru, pe care nu-l va tăgădui nici d. Chisanovici! Căci ce folos de cele mai bune legi, dacă nu este cine le scoate de la stăpânire!

Că am străbătut cu gimnaziul românesc din Câmpulung, este tot meritul contelui, care a stărunit

*) În urma atacurilor, publicate în contra contelui Bellegarde, ne-a adresat d. Dr. Teofil Lupu, care ne-a pus la dispoziție ca răspuns, acest articol bazat pe date autentice.

în mod hotărât pe lângă ministrul-prezident Beck de atunci contra celorlalți miniștri, cari erau pentru crearea de paralele germane, luate înainte în buget din anul 1906. E bine de notat că în această afacere au fost împotriva dorinței poporului românesc, pe care o reprezenta în mod așa de demn contele Bellegarde, chiar prietenii politici ai d-lui A. Onciul, fostul ministru Gessmann.

D. Onciul spune că contele să fi „apăsât asupra căpitanului din Câmpulung ca să dea din capul locului concesiile numai la Jidani”. Cine să creadă acest neadevăr pus în spatele contelui? Dimpotrivă, contele a fost de părere ca să nu se mai dea concesiile, având noi prea multe din trecut. Și în acest sens a intervenit d-sa și pe la guvern și deputați, cerând ajutorul acestora. „Graful” pentru concesiile jidovesti? Dar cine oare a observat mai sever legea pentru închiderea crâșmelor în zile de sărbători, când își beau oamenii noștri toată munca de peste săptămână, de nu „graful”? O știe aceasta și d. Onciul, care a fost singur, la prezidentul țării în fruntea unei deputațiuni de propinatori jidani, spre a protesta împotriva închiderii crâșmelor din partea contelui? Pe după spate însă a cerut d-sa scuze contelui și i-a spus să se fie și pe viitor de acest sistem sănătos! (Ce însemnează aceasta politică cu două fețe și fără nici un obraz, d-le Onciul?? N. R.)

„Graful”, zice mai departe d. Onciul, să se fi legat pe cinstea sa că nu primește deputația? Niciodată! Căci de se lega cu cuvântul de cinste pentru așa ceva, desigur se și ținea, căci „mai iute s'ar năru cerul asupra pământului, decât să-și calce graful cuvântul său”. Adevărat este; că contelui dintâiu „nici prin vis nu i-a trecut” să se gândească la un mandat și a spus-o aceasta „oricui voia să-l audă”. Și mie! În urmă însă dormindu-l poporul, nu se opune dorinței acestuia, exprimată în nenumerate adunări, ei părăsind Bucovina, a declarat cunoscuților săi, că nu candidează, iar alegătorii să se răzgândească bine; dacă însă îl vor alege, el nu se va împotrivi voinței poporului și este gata să primească mandatul încredințat.

Mult a contribuit la această hotărâre și purtarea d-lui A. Onciul. Căci unei deputațiuni, trimisă de adunarea populară la contele, ca să-l întrebe ori de primește candidatura, d. Onciul a spus că „graful nu are nevoie de candidatură, pentru că el (Onciul) este gata să-i facă totul ce dorește, să-i cumpere și un ceasornic de aur, ba chiar să-i caute și o nevastă.” Tot d. Onciul a spus, că „dacă contele primește să fie ales, el (Onciul) este gata să se retragă.” Acesta-i adevărul.

„Deputațiunea a mers și spre marea uimire, contele a primit”, scrie d. Onciul. Nu este tocmai așa, d-le Onciul. Deputațiunea trimisă de adunare ca să-l întrebe pe contele ori de primește candidatura, s'a dus la el, dar... nu l-a aflat acasă. Dintre delegații acelei deputațiuni numai d. Leuștean a declarat că contele primește.

În alt loc scrie d. Onciul, că „contele a rămas rece față de trebuințele sufletești ale poporului nostru și că grija sa întregă a fost îndreptată numai asupra intereselor trupesti (economice) ale poporului”. Este adevărat că contele s'a îngrijit înainte de toate de nevoile trupesti ale alegătorilor săi, dar nu a nesocotit pe cele sufletești (culturale). Cel flămând își cere întâiu mămăligă ca să nu piară de foame. Cam acestea erau principiile contelui și, dacă nu ma înșel și ale d-lui Onciul la începutul carierei sale politice, când s'a discutat mult afacerea trezoreriei. În ori ce caz pentru țărânul nostru e mai bună o politică cu „fân și pac” decât cu „nouri și vânt”.

Deci cea mai sănătoasă politică națională, sub împrejurările noastre, este fără îndoială cea economică. Un

popor sărac piere. Numai ogorul ne ține poporul. Să căutăm, ca pe acesta să devie iarăși și exclusiv stăpân țărânul nostru, dar să nu intre în mâni străine (Centrala noastră a cumpărat moșii cu prețuri întregite și acum le vinde la oricine, Jidani, Ruși, Nemiți, pentru că poporul nostru nu este în stare să le plătească așa de scump N. R.). Când vom fi stăpâni pe pământul țării, atunci va stăpâni și limba românească, pentru că toți străinii vor fi siliți să-și iee torba și să se ducă de unde au venit. Odată cu pământul, pierdem și limba.

„De aceea poporul nostru”, a spus contele, „trebuie ferit ca un copil de paraziți străini”, de acei cei exploatează munca și-l store zilnic. „Iar poporul trebuie îndemnat la muncă neîntreruptă, disciplinată și practică, ca să se deprindă pe încetul a birui greul vieții, iar nu trebuie îndopat cu zaharicale și cu făgădueli, ca să uite de nevoi și să aștepte mură'n gură”.

Și contele a și lucrat în sensul acesta. Nevoi, cu cari se luptă poporul nostru, sunt foarte multe. Înainte de toate crâșmele și cămătarii, cari îlucid trupul și sufletește și-l aruncă în ghiarele străinilor ca slugă păcătoasă, în spitale și criminaluri. În contra acestora a luptat contele neconștient și cu succes foarte mare. Închiderea și pedepsia crâșmarilor când și unde putea și a stăruit mereu ca stăpânirea să încuviințeze cât se poate de puține concesiile. Cât a fost contele pe la noi, se feriau lipitorile satelor și cămătarii de a nedreptăți poporul ca dracul de tămăie. Cât de mult s'au schimbat lucrurile în rău, de la plecarea contelui!

Cât timp a fost Bellegarde între noi, a grițit ca toți înșelătorii poporului să fie închiși și aspru pedepsiți pentru fărâdelegile lor, iar țărânii, cari își pierduseră înainte dreptul, să și-l recâștige. De câți vampiri nu a scăpat țărânimea noastră? Azi ei își încep din nou meseria, pentru că prietenul poporului, neadormitul „graf”, nu-i mai stinghereste. Ai noștri nu au nici o putere să o facă aceasta. Lipitorile satelor și cămătarii de tot soiul triumfează și ne copleșesc cu desăvârșire.

Societatea „Însoțirea orășenilor români din Suceava” și-a ținut adunarea generală pe anul 1910 Duminică, într'a 29 Ianuarie 1911.

Din raportul cassariului se vede că venitul a fost de 3920 cor. 17 bani, iară speșele de 2747 cor. 81 bani. Avera societății a sporit de 1172 cor. 36 bani.

Afară de taxele membrilor, venitul dela petrecerile sociale, interesele rădicate și chiria anuală, au contribuit următorii binefăcători sume mai considerabile: Excelența Sa, Arhiepiscopul și Mitropolitul nostru, Dr. Vladimir de Repta ca membru fondator 400 cor., Înalta Dietă 300 cor., d-l George Cozmovici, vicariu parochial în Straja ca membru fondator 22 cor., d-l Dr. Oreste Tarangul, catichet gimnazial în Suceava tot ca membru fondator 22 cor., d-l Ioan Ursachi 20 cor., d-l Loghin Buceschi 16 cor., Asociațiunea de economie și credit din Suceava 16 cor., d-l Ioan Hostiuc, administrator la c. r. perceptorie din loc 15 cor., d-l Constantin Cozmovici 12 cor. 50 b., părintele Archimandrit-Mitrofor Ghedeon Balmoș, d-l prof. George Palamarcu și Dr. George Mihuiță câte 10 cor. Din speșele făcute se vede totodată și activitatea societății din anul trecut. Afară de cheltuielile curente, de ajutoare date la ocaziuni de nenorocire, societatea a sprijinit cu suma de 764 cor. următorii elevi:

1. Elevii dela școala de comerț și meserie din Cernăuț Olari Vasile, Masloschi Petru și Ivanovici Alexandru din Valea-Sacă, Lupu George și Ilnițchi Epaminonda din Suceava, Bârsan Petru din Capul-Câmpului și Teleaga Petru din Horodnicul-de-jos.

2. Elevii dela școala de arte și meserii din Iași: Chifan Dumitru din Voitinel la tinichigie, Drâmbeiu Traian din Suceava la mecanică, Câmpari Constantin din Scheia la covalie, Spodar Eugen din Suceava la tinichigie, Tcaciuc Alexandru din Mitocul-Dragomirnei la lăcătușie, Tâmpescu Gherasim din Mihoveni la stolerie și Țintariu Petru la lăcătușie.

3. Elevii dela școala de arte și meserie din București: Svitlec George la mecanică, Dvorac Ilie din Suceava la tinichigie și Tomașeschi Dimitrie din Suceava la mecanică.

4. Elevii dela școala din Câmpulung: Tocari Alexandru, Cumpătă Constantin și Curiș Dumitru, toți din Suceava.

5. Elevul dela cursul de grădinărit din Suceava Alexandru Ieremiciuc.

6. Elevii gimnasiali: Ungurean Mihaiu, Simonovici Ioan, Manolovici Vasile și Iosif.

7. Elevele dela liceul de copile din loc: Căldăruș Eufrosina și Rotari Paraschiva.

8. Elevul dela pedagogiu din Cernăuț Alexandru Zavalovici.

Se mai adaugă că societatea a făcut împrumuturi fără interese la mai mulți meseriași în suma de 1825 cor. și a donat Școalei Române 100 cor. Averea societății cu finea anului 1910 constă din realitatea Nr. 1334 în valoare de 12.000 cor. cu o datorie ipotecă de 1756 cor. 80 b., o concesie pentru băuturi, depunere la însoțirea de economie și credit pentru Suceava în suma de 7613 cor. 64. b., depunere la Asociațiunea de economie și credit din Suceava în suma de 1223 cor. 74 b. și bani gata 252 cor. 25 b.

Din raportul general mai reiese că societatea întreține în localitățile Asociațiunii de economie și credit din loc un cabinet de lectură, în care încurg mai multe foi și o bibliotecă populară, care s'a îmbogățit în decursul anului cu mai multe zeci de cărți, parte cumpărate în suma de 50 cor., parte venite dela donatori generoși. Între acești inducem societatea academică „Dacia”, care ni-a trimis 15 exemplare din „Istoria Românilor pentru poporul românesc” de N. Iorga, 34 cărțile de felurit cuprins, precum și mai multe călindare, totașa a donat și societatea academică „Academia Ortodoxă” 4 exemplare din călindarul Ligei Culturale pe anul 1911.

De însemnătate mare pentru societate sunt legăturile de prietenie ce le-a încheiat ea cu societatea meseriașilor din Cernăuț. Ca o soră bună și generoasă deoparte a intervenit aceasta pe lângă forurile competente, ca și cei 7 elevi trimiși de aici la școala de comerț și meserie din Cernăuț să capete stipendii a 30 cor. lunar, iară de altă parte a cedat și pentru elevii noștri din locurile gratuite ce le-a obținut la institutul de arte și meserii din străinătate.

Tuturor P. T. binefăcători induși mai sus, cari au sprijinit societatea noastră, li se exprimă mulțămida cea mai sinceră și se roagă totodată ca să ni ofere și pe viitor sprijinul lor cel valoros.

În comitet s'au ales: Dr. George Mihuță, președinte, Dimitrie Cărbune I. vicepreședinte, Ioan Ursachi al II. vicepreședinte, Loghin Buceschi, secretar, Mihail Ilnițchi, cassier, Constantin Cozmovici, bibliotecar și Gavril Matasariu, econom.

În consiliul de control s'au ales: Dr. Eusebius Popovici, președinte, George Huțan și Ilie Cumpătă, adlați, iară în juriul de arbitri Archimandritul-Mitrofor Ghedeon Balmoș, președinte, Vasile Saghin, Dr. Dragoș Bumbac, Haralampie Șandru și Sidor Paiuc, adlați.

Știri măurnte.

Obrăsnicia unui preot ucrain. În Horoșouț a murit proprietarul Ioan de Zotta, un nobil român de viață veche. La înmormântare au fost invitați trei preoți români și doi rusneci. La prohod, în casă, preoții români au spus ecteniile românește și cantorii au răspuns în aceeași limbă. Atunci preotul ucrain D., după mamă român și înrudit cu Prea Cuvioșia Sa Archimandritul Balmoș, s'a răstit aspru și brusc asupra cantorului, i-a oprit să dea răspunsurile românește și l-a amenințat că l va alunga pe respectivul cantor. Iată, ce sunt în stare să facă preoții ucraini la niște prilejuri așa de jalnice și însemnate. Știe Excelența Sa Mitropolitul Vladimir de purtarea astorfel de preoți ucraini și are de gând să le înfrâneze zelul lor ferbinte de a batjocuri și provoca scandal în exercițiul funcțiunii lor?

Asociațiunea de economii și credit în Suceava I. R. C. G. L. În virtutea statutelor se va ținea a XII-a Adunare generală ordinară în 16 Faur st. n. a. e. la 2 oare d. a. în localitățile „Clubului Român” cu următoarea

ordine de zi:

1. Raportul direcțiunii și al consiliului de control. 2. Aprobarea bilanțului pentru anul de gestiune 1910. 3. Hotărâre asupra venitului. 4. Intregirea direcțiunii. 5. Alegerea consiliului de control. 6. Schimbarea statutelor. 7. Propuneri eventuale. P. T. domnii membri se invită respectuos să ia parte cu toții la aceasta adunare. Neîntruindu-se în ziua fixată numărul de membri cerut de statute, se va ținea proxima adunare generală ordinară în aceeași zi la 3. oare d. a. în localitățile „Clubului Român”, cu aceeași ordine de zi.

Penru direcțiune:

Dr. George Mihuță.

Invitare. „Clubul român” din Gura Humorului are onoarea a Vă invita cu onorata- Vă familie la serata cu dans, care se va aranja sub patronajul doamnelor: Valeria Blandu, Artemizia Gribovici, Irma Bonnert, Henriette Dollezal, Dumnică în 19. Faur 1911 st. n. în sala palatului comunal din loc. Invitări speciale s'au trimis numai în districtul Humorului

Școala din Bosance, cea mai frumoasă și mai mare clădire școlară poate din toate satele Bucovinei, s'a sfințit Dumnică în 29 Ianuarie 1911. Despre această sărbare vom reveni.

Din Stupca ni se scrie că a primit concesie numai jidovul Heller, iară dintre creștini nime și nici comuna. Comuna are o casă foarte aproape de cea a lui Heller și aici voia să-și deschidă concesie, care li-a respins-o căpitania din Humor pe motivul că casa comunei e prea aproape de cea a lui Heller. Întrebăm de ce n'a făcut d. căpitanu întors? Stupeanii au făcut recurs și au trimis și o deputațiune (un țaran și un învățător) la Cernăuț să ceară sprijinul deputaților. Dar negăsând nici un deputat, au ajuns la d. Fl. Lupu, care li-a răspuns cam supărat: „De geaba mai cheltuiți bani. Ce-a făcut căpitanul e bun făcut!” Vă place țara, nilor a acest răspuns deputătesc? Să-l așteptați la alegeri pe d. Florea Lupu și pe cumnatul său Aurel Onciul, care, acest din urmă, nu-și bate nici decum capul de ținutul său. Ce nevoe are deputatul Onciul să poarte grija de alegătorii săi, bine că se îmbogățește el și Florea Lupu pe spatele țaranilor.